

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

De S. Vrsino primo Episcopo Bituricensi & Confessore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

uit, cunctis stupentibus à loco illo exiliens sanus. Huius rei tot hodieque testes extant, quot tum spectatores interfuerunt. Lucus igitur repente in gaudium mutatur, Godefridi nomen & meritum ab omnibus in caelum tollitur. Indè tumulatum est factum beati viri corpus, quod, teste Christo, ab ipso matris vtero ab omni pollutionis labe immune comperimus.

S. Godefridus perpetuo mande virgo.

De quodam presbytero liberato. Cap. 27.

Sacerdos quidam apud Sueffiones degens, ab Episcopo Lyfiardo, nescio quam ob causam ad eum infestabatur, vt è tota ferè prouincia exturbaretur. In magnas igitur angustias coniectus, nec vllam euadendi viam reperiens, venit ad Robertum presbyterum, natione Nortmannum, exponit ei quid patiatur ab Episcopo, petit consilium. Abi, inquit ille, ad beatorum Crispini & Crispiniani martyrum ecclesiam, prosternere coram monumento illustris præsulis Godefridi, nec dubites te exauditum iri. Ego quoque vnà tecum ibo. Eunt igitur, & cum multa deuotione lachrymabundi, diù in preces incumbunt. Ijs finitis recedunt, & sacerdos deinceps vixit securus. Excessit è viuus pijsissimus Ambianensium pastor Godefridus, vi iam ante diximus, sexto Idus Nouembris, hora diei nona, anno sacerdotij sui vndecimo, ætatis quinquagesimo, regnante Ludouico, Philippi Francorum Regis filio, anno regni eius decimo octauo: incarnati autem Verbi millesimo centesimo decimo octauo. Porrò anno Christi millesimo centesimo tricesimo octauo, Nonis Aprilis translatum est venerabile corpus Deo digni præsulis Godefridi à Gosseno Sueffionum Episcopo, & ante summam aram sub testudine honorificè reconditum: vbi etiam Christus vota supplicum exaudit: cui est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

Translatio sancti corporis eius. Iulieno

DE SANCTO VRSINO PRIMO EPISCOPO BITVRICENSI ET CONFES-

sore: Ex Gregorio Turonensi, De Gloria Confessorum, Cap. 80.

BITVRIGA vrbs primùm à sancto Vrsino, qui à discipulis Apostolorum Episcopus ordinatus, in Gallias destinatus est, verbum salutis accepit, atque Ecclesiam Biturigensem primùm instituit, rexitque, qui migrans à seculo, in campo inter reliqua sepulera populorum sepultura locatus est. Non enim adhuc populus ille intelligebat sacerdotes Domini venerari, eisque reuerentiam debitam exhibere. Vndè factum est, vt in crescente terra, plantata desuper vinea, omnem memoriam de primò vrbs sacerdotè conuelleret, & vsque ad tempus illud, quo Probianus Episcopus eius vrbs est subrogatus, nullus de eo sermo haberetur.

Nouembris 9. S. Vrsinus primus Biturigi Episcopus. Probianus Episcopus Bituricensis.

Fuit autem quidam Augustus nomine, de domo Desiderati quondam Episcopi: cuius manus ac pedes ita contracti erant, vt non aliter nisi de geniculis atque cubitis sustentaretur, si aliquò processurus vellet incedere. Is, inspirante Deo, de elemosinis deuotorum, apud Brias vicum in honore sancti ac beatissimi Martini antistitis, oratorium edificauit: cuius cum in ipsum reliquias detulisset, statim directis membris sanus effectus est. Deindè collectis secum paucis monachis, sub regula monasterij degens, semper orationi vacabat. Vndè factum est, vt in sequenti accersitus ab Episcopo, Abbas ordinaretur in basilica sancti Symphoriani, quam memoratus pontifex fabricauerat ante conspectum muri Biturigi. Nec tamen monachos, quos prius congregauerat, relinquens, sed instituens eis Præpositum, ipse vtrasque cellulas gubernabat. Denique cum apud hanc basilicam moraretur, apparuit ei sanctus Vrsinus, per visum noctis, dicens: Defossa humo, require corpusculum meum. Ego enim sum Vrsinus, huius vrbs primus Episcopus. Qui ait: Quo ibo, aut vbi quæram sepulcrum tuum, cum ignorem locum, vbi sis positus? At ille apprehendens eius manum, duxit ad locum, & ait: Sub harum vitium radicibus corpus meum habetur.

Item Desideratus. Contractus virtute reliquiarum curatur. Apparet S. Vrsinus Augusto Abbati.

Expergestus Abbas, narrauit hæc sacerdoti suo: sed ille paruipendens quæ à sacerdoti, presby. Episcopo.

VRSINUS
ROBERTUS
RVIII
5

presbytero dicebantur, nullum inquirendi studium posuit. Interea beatus Germanus Parisiæ urbis Episcopus adfuit, susceptusque ab Episcopo, post cenam domus Ecclesiasticæ, cum se sopori dedisset, apparuit utrique per visum, Episcopo simul scilicet & Abbati: duxitque eos ad locum sepulcri, deprecans ut auferrent eum à loco illo. Expergesciti, simul ad vigilias conueniunt in ipsam sancti Symphoriani basilicam: explicitisque officijs matutinis, refert Episcopus Abbatem, quæ viderat, confessusque est & ipse vidisse similiter. Igitur insequenti nocte accedentes illuc cum vno tantum clerico, qui cereum ferret, venerunt ad indicatum locum: eumque fodientes usque in profundum, sepulcrum reperiunt. Quo detecto, amotoque opertorio, viderunt sanctum corpus tanquam dormientis hominis nulla putredine resolutum. Quod admirantes, & iterum componentes, indicârunt Episcopo data die, quæ viderant. Tunc illi, conuocatis Abbatibus & Clero, cum honore atque psallentio leuauerunt beatum sepulcrum: & quia vetes illi, quibus ferebatur, valde longierant, cum venissent ad porticum, non poterant defecti in ingressu eius, ut ad ostium actis sine labore accederent. Tunc beatus Germanus eleuata voce, ait: Sancte Dei sacerdos, si voluntas tua est in hanc basilicam ingredi, sentiamus leuamen adiutorij tui, & statim amisso pondere, ita in summa leuitate factus est sarcophagus, ut relictiis veteribus, pauci manibus ferrent, quem usque ad locum illum multi detulerant. Et sic celebratis Missis, gaudente populo, iuxta altare sepelitur, multis se deinceps virtutibus manifestans.

Illustre in primis miraculum.

Sepulcrum, pro sarcophago.

IN SANCTVM MARTYREM THEODORVM, ORATIO D. GREGORII NYSSENI

Episcopi, Petro Francisco Zino Veronensi interprete. Nos eam in capitula distinximus.

Nouëbris 9.
Cap. 1.
Iam olim frequentes conuentus ad templa in ferijs Sanctorum.

VOS, Christi gens, grex sancte, regale sacerdotium, qui ex omnibus vrbs agrisque locis confluxistis, vndenam accepto professionis signo tam facile adducti estis, ut ad sacrum hunc locum frequentes conueniretis? Quis huius itineris officiosam ac promptam vobis necessitatem imposuit? præsertim cum hyemis tempestas sit, quo quidem tempore & bella quiescunt, & omnia milites arma deponunt, & ad fumum nauæ gubernacula reclinant, & agriculæ boues aratores in stabulo quiescentes alunt?

Cap. 2.

Vide quid possint Sancti.

Ex militaribus profectò recensionibus tuba cecinit sanctus martyr, multosque diuersis è patrijs ad propriam quietis sedem & domum conuocauit, non ad bellicam inuitans expeditionem, sed ad dulcissimam Christianisque maximè conuenientem pacem. Hic enim, vt credimus, & anno superiore barbarorum tempestatem sedauit, & horribile immanium Scytharum bellum compressit, grauem ipsis, qui iam iamque appropinquare videbantur, terrorem incutiens, non galea cristata, nec bene exacuto & ad solem fulgente gladio, sed malorum expultrice omnipotentique Cruce Christi, pro quo etiam ipse mortem oppetens, hanc sibi gloriam comparauit.

Cap. 3.

Virtutes Sanctorum imitandæ.

Quæso autem vos, qui puræ huius celebritatis ministri estis, & martyrum studio, vt attentos mihi præbentes animos, consideretis, quantum lucri iustus hic fecerit, quantaque præmia sit in hoc, inquam, mundo & apud nos affectus. Eorum enim præmiorum, quæ non cernuntur, magnitudinem animo complexi nullus potest. Cumque pietatis fructum cognoueritis, illorum, qui sic honorati sunt, mentem imitemini, eaque munera concupiscatis, quæ Christus certantibus pro cuiusque dignitate distribuit. Ac, si videtur, dum à futuris illis bonis, quæ iustus hominibus, donèc humanæ vitæ iudex adueniat, spes bona conseruat, perfruendis se iuncti sumus, quàm præclarus & magnificus sit præsens sanctorum status & conditio, consideremus.

Cap. 4.

Animus enim ad proprias reuersus sedes, & corpore vacans, cum sui similibus uiuit: Corpus autem castum & inuiolatum eius instrumentum, nullis proprijs affectionibus hospitis quondam sui immortalitatem lædens, multo cum honore obseruantiæque